բերութեան կէտերը՝ Հոգւոյն սրբոյ բղխումն եւ Յիրդւոյ, Քրիստոսի երկու բնութիւն ունենալը, քաւարանն, առանձնական դատաստանը, Քահանայապետին գլխաւորութիւնը, բայց կը յիշուի մահամերձ հիւանդներու տրուած վերջին Ս. Օծումն իբրեւ Ս. Խորհուրդ ի գործածութեան առ Հայս, որուն մեկնութիւն չեն գտներ Մսերեան եւ Երիցեան։ Աղէքսանդր այնուհետեւ կ'ըսէ՝ թէ իրենք քրիստոնեայ են ուրեմն, լատին քարոզողներու պէտք չունին, թող անունք ոչ-քրիստոնէից քարոզեն։ Նաեւ կը խնդրէ որ Քահանայապետը թոյլ տայ որ Հայերն "ի վենետիկ„ իրենց եկեղեցին ունենան եւ պաշտամունքնին կատարեն։ "Վենետիկ„ անունն Հայոց ընտանի ըլլուն՝ շփոթած է "Լիվոռնոյ„ քաղաքին հետ, ուր կար Հայ կաթողիկէից եկեղեցւոյն շինութեան խնդիրը, մինչդեռ Վենետիկ դարերէ ի վեր կար Ս. Խաչ եկեղեցին, եւ նոյն միջոցին Հռվիւն էր ծանօթ Խաչատուր Վ. Էրզրումեցի առաքելական միսիոնարը, 1700ի սկիզբէն ի վեր։

Միւս կողմանէ պէտք է սակայն դիտել տալ, որ Հ. Շամչեան բնաւ խարդախած չէ թուղթը, եւ յառաջ բերուած վերադիրներն իրօք կան Աղէքսանդրի թղթին մէջ, եւ ինչ որ Մսերեան եւ Երիցեան չեն գտներ թղթին մարմնոյն մէջ, կայ հասցէին վրայ, զոր Վիլլոդ յառաջ բերած է, որմէ ընդօրինակած է նաեւ Հ. Շամչեան. իսկ Վիլլոդ յետոյ տեսած է նաեւ 1711 թուագրեալ թուղթը, վասն զի անկէ